

РЕШЕНИЕ

№ 1073

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора
Тафров, като разглежда дело номер **9088** по описа за **2013** година докладвано
от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния
кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и
наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда” – С., чрез
процесуалния представител юрк. С., срещу решение от 29.07.2013 г., постановено от
Софийски районен съд, НО, 93 състав по нахд № 17860/2011 г. Със съдебното
решение е отменено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/31.08.2011 г., издадено
от изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда” – С., с което на
[фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 800 лв., на основание чл. 414,
ал. 1 от КТ за нарушение на чл. 143, ал. 1 от КТ.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона по
смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. По същество се твърди, че извънреден труд е
този положен извън законоустановеното работно време, в т.ч. в дните на платен
годишен отпуск. На следващо място, касаторът сочи, че положеният труд от
служителка на наказаното дружество бил в неработен ден, обявен за национален
празник, като за този труд следвало да й бъде платено по реда на чл. 262 от КТ, което
не е сторено в случая от работодателя. Искане се от съда да отмени обжалваното
решение и да потвърди процесното наказателно постановление.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител адв. К., изразява становище за
неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното

решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е възприел фактическата обстановка, както е описана в АУАН, която с оглед приетите по делото доказателства е коректно установена и не е спорна между страните. Установено е, че Тоника И. – служителка на [фирма], била в платен годишен отпуск в периода 02.05.2011 г. – 16.05.2011 г., който и бил разрешен със заповед № 221/21.04.2011 г. През периода на разрешения й отпуск, на 06.05.2011 г., И. била на работа и като касиер приключила касата, за което положила подписа си.

Законосъобразен и обоснован е изводът на районния съд, че процесното НП е издадено в нарушение на материалния закон.

Извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време (чл. 143, ал. 1 от КТ). В случая е установено, че работник на [фирма] е полагал труд по време на платен годишен отпуск, а не извън установеното за него работно време, поради което този труд не представлява извънреден такъв по смисъла на чл. 143, ал. 1 от КТ. Както правилно е посочил районният съд, в случай, че работодателят е допуснал работникът да полага труд по време на разрешен отпуск, т.е. той е прекъснат, то тогава би било налице друго нарушение на трудовото законодателство, а не такова по чл. 143, ал. 1 от АПК. В този смисъл и Решение № 6482 от 13.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 2138/2013 г., VI о.

На следващо място, законосъобразно въззивният съд е приел, че не е налице и основната предпоставка по чл. 143, ал. 1 от КТ, за да се приеме, че е налице извънреден труд - да е положен по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител. Както в хода на административнонаказателното производство, така и пред съда, не са ангажирани доказателства от наказващия орган за дадено разпореждане или за знание на работодателя или ръководителя. Тези обстоятелства не следва да се предполагат, а да бъдат установени по категоричен начин. В случая от събраните от районния съд свидетелски показания на Тоника И. и на И. Х. Б. – регионален мениджър за С. на ответното дружество, се доказва, че работодателят и ръководителят не са разпоредили на служителката да се яви на работа, нито са били уведомени за това. Поради това, като е отменил НП № 29-[ЕГН]/31.08.2011 г. СРС е постановил законосъобразен съдебен акт.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.07.2013 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 93 състав по нахд № 17860/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.